

Sygn. akt III KKN 208/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Lidia Misiurkiewicz (spr.)

Sędziowie: SSN - Andrzej Siuchniński

SSN - Feliks Tarnowski

Protokolant: Alicja Piśkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej – Bogumiły Drozdowskiej

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2000 r.

sprawy **A. B.**

skazanego z art. 111 § 2 kk, z 1932 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego (SK V [...])

na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w G.

z dnia 11 września 1962 r., sygn. IV K [...]

uchyla zaskarżony wyrok i A. B. uniewinnia od popełnienia

zarzucanego mu czynu;

kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Wojewódzki w G., wyrokiem z dnia 11 września 1962 r. sygn. akt IV [...], uznał A. B. za winnego tego, że: „w dniu 6 lutego 1962 r. w miejscowości K. pow. S. znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe premiera rządu radzieckiego N. C.” i za to na podstawie art. 111 § 2 kk z 1932 r. skazał go na karę sześciu miesięcy więzienia. Na podstawie art. 58 kk zaliczył oskarżonemu – na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności – okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 kwietnia 1962 r. do dnia 11 września 1962 r.

Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego w pierwszej instancji.

Powyższy wyrok zaskarżył, w trybie kasacji, na korzyść skazanego A. B., Prokurator Generalny i zarzucając „obrazę prawa, a mianowicie art. 111 § 2 kk z 1932 r. na skutek bezzasadnego przyjęcia, że popełniony przez oskarżonego czyn wyczerpywał znamiona tego przestępstwa”, wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest w pełni zasadna. Niezależnie od racji podniesionych w kasacji, które uzasadniają – zdaniem jej autora – pogląd, iż N. C. jako I sekretarz Komitetu Centralnego KPZR i jednocześnie premier rządu ZSRR nie korzystał z ochrony prawnej przewidzianej w art. 111 § 2 kk z 1932 r., to na uwagę zasługują przede wszystkim te okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, które wykluczają możliwość przypisania A. B. popełnienia przestępstwa z art. 111 § 2 kk z 1932 r..

Modalne określenie czynu, przewidzianego powołanym wyżej przepisem, sprawia, że zachowanie oskarżonego, nie mieściło się w żadnym układzie sytuacyjnym, w którym możnaby przyjąć, że stanowiło realizację znamion tego

przestępstwa. Wypowiedziany w wiejskiej gospodzie niewybredny w treści dwuwiersz rymujący się m.in. z nazwiskiem C. (zupa grochowa jak d... C. ...) nie stanowił żadnych podstaw do przyjęcia, że zamiarem A. B. było uwłaczenie godności „naczelnika obcego państwa”, czy choćby znieważenie konkretnej osoby.

Okoliczności zdarzenia pozwalają co najwyżej na przyjęcie chęci popisania się przez oskarżonego przed osobami znajdującymi się w gospodzie prymitywnym dowcipem w formie rymowanej z wykorzystaniem nazwiska C..

W tych warunkach brak podstaw do przypisania A. B. popełnienia czynu przewidzianego w art. 111 § 2 kk z 1932 r., bądź przyjęcia, że zachowanie jego realizowało znamiona jakiegokolwiek innego przestępstwa.

Z tych też względów uznając kasację za w pełni zasadną, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i uniewinnił wyżej wymienionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, a kosztami procesu w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Przewodniczący SSN: (Lidia Misiurkiewicz)

Sędziowie SN: (Andrzej Siuchniński)

(Felix Tarnowski)